

# Senle Sensizlik Rveyda

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 10 Nisan 2022

Ne hikmetse çürüyen dşlerimden kalanları zincir yaptım doladım boynuma: dilim dolanmıştı ki çekirdeğinden yerkürenin ateşten dizeler inşa ettim dizimin dibinde yatan yalnızlığıma el versin diye ve bir şiirin hicretinde topa tutulmuşken yeryüzünde kuruyan dilime yağdı rahmet: su gibi akışkan; sular seller gibi yüreğim aşka alışkın ve günü b/ölen hecelerden bir sayfaya doğdu gün ışığı aksinde yüreğimin nükseden devasa bir tapınak oysaki mahzen bilmiştim ben yalnızlığımın varlığını...

Rveyda sen, Rveyda:

Sessizliğimin ığlığı

Perdeli gözleri dünyanın

Kuurlduğum hangi köşesi ise

Kuruyan göz pınarlarım

Sevecen ritminde sevginin

Kol kanat gerdiğim sen, Rveyda

Bazen bir dş bazen bir düşüş

engelinde bulmacanın

Takılı aklım ve rkş engeller

engellendiğim ömre şiirler dizen ingene Kadın.

algısı engisi sözcüklerin

Kurusıkı bazen

Bazense sıkıp da dişlerimi dökülen imge imge

Bir martavalsa okunan

Güleç yüzüm siması tanıdık

Oysaki sevincin

Yerlisiydim ben bir zamanlar.

Tebessmler ektiğim yerkürenin matemini

Diskalifiye ettiğim bir coşku

Kaynakamsa aşkın rüzgârı

Kardığım şu dehliz

İçimdeki engebelerden rdğm bir tapınak

Varsa yoksa aşkın mabedi

Tasasız geçerdi ömrüm eskiden

Tasalandığımsın sen ve taşıdığım yükü

Hafif kıldır varlığına esaretim

Belki de cahil cesaretidir aralıksız yazdığım  
Sevdiğimin özeti bildiğim bir şiir aslında  
Hicreti yüreğimin  
Kolaçan ettiğim arkam  
Kör nidalar aralıksız kundaklayan bu sevgiyi

Sen, Rûveyda, sen...  
İçine düşülesi bir çukursun olsa olsa  
Boşa düştüğümse varlığımdan irak  
Hiçliğimse bazen iklime tezat  
Ne de olsa içim dolu dolu hasretinle  
Bir ekin hasadı  
Bir de ekemediğim sözcüklerin kırık kolu kanadı

Ne düşsün Rûveyda ne de gerçek  
Hele ki yok mu o mahzun gülüşün  
Tırmandığım düz duvar  
Şafağın sihri sabahın esintisi  
Sanrı yüklü gezegenin çiçeğisin  
Sancılı varlığın belki de kefen bezim.  
Kaf dağında burnu hangi iklimse  
Sen en özgün en mütevazı sağanağsın mabedimin  
Bazen hırçın rüzgâr  
Bazen hazanın sulu gözünde salınan  
Bir tekne misali  
Tevazu yüklü gönlün goncası  
Dokunmaya dahi kıyamadığım bir ziynet  
İçimin dikişlerine konan gülücüklerin  
Sökülen yüreğin de beti benzi kaçmışken  
Tevafuk yüklü güzelliğin  
Gecenin de karakaşına kara gözüne bayılmadım hem ezelden.

Sen ki kaçtığım kendim  
Sen ki yakalandığım rüzgârın  
Titrek sesinde saklı bitimsiz bir heyecan  
Ellerim soğuk gözlerim donuk  
Sevdamsa soluksuz kaldığım kadar solgun bir rutin  
Bağdaş kurduğum şu sefil iklim  
Süt beyaz güzelliği gök kubbenin

Sudan sebeplerle sevmedim ben seni.

Bir randevu şiiir verdiği  
Bazense bitimsiz bir ritim yüreğin serildiği  
Evreleri bu aşkın  
Devasa bir yolculuktur içinde saklı na'sım  
Sökün eden gece ve sen  
Tahayyül dahi edemezdin önceleri sensizliği  
Ve işte sensiz kaldım  
Sesimde yılgın kuşlar  
Semazen eteklerinde mehtabın  
Bazen yolumu tıkayan  
Yâd ettiğim her şeyin üstündesin  
Ulaşılası zor bir rakımsın sen, Rûveyda  
Önce Allah sonra bu aşkın dermanı saklı tutulası

Sözcüklerin gözlerimi kuruladığı  
Yoksa ne anlamı kalırdı şiiirlerin ve gecenin  
Ufuk çizgisinde buluştuğumuz ve sana verdiğim sözün  
Hikmetidir kalemim  
Neşreden bunca belirsizliğin  
Bir adım sonrası varsın olsun duyumsadığım özlem  
Sen benimsin Rûveyda bense senin öznen  
Öz veri ile yürüdüğüm yolun nihayetinde bilsem de  
Dokunur dokunmaz sana yok olacağını...

Hiçliğimle vakıfım sana  
Varlığım nokta nasılsa ezelden  
Sensin Rûveyda sen  
Olmayacak duaya âmin dediğim  
Varsın kimse bilmesin  
Bu imkânsızlığın bana yaşama sevinci verdiğini  
İliklerime kadar şiiirim ben  
İliklerime kadar sevdiğimsin  
Üstelik asla var olmamış bir aşkı yaşatırken ben  
Ta içimde ve şiiirlerimde  
Görmezden gel sen yeter ki seni sevdiğimi  
Yoksa nasıl kabullenirdim kendimi?

Senle sensizlik  
Benle yolculuk  
İklimlerden arakladığım rüzgârı  
Pay ederken şiirlerimle  
Yeter ki kapa gözlerini hep de yaptığın gibi  
Sadece göz yum seni istemsizce sevmeme  
Bir rutinse bu aşk  
İmkânsızlığın şiirler doğurduğu bir kavşak  
İman gücümden hareketle yürüdüğüm şafak  
Tek bilen sadece Yaratan sıkı sıkıya tuttuğum bir sancak  
Elimden düşmeyen kalem  
Varsın gözünden düşeyim sensizliğin  
Uleması ömrün  
Müptelası bu yangının  
Sözcüklerim ve yüreğim salkım saçak  
Müridi olduğum aşkın ve işte sonunda vardığım  
Seninle başlayan bir yangın  
Sonunda vakıf olduğum tek gerçek illa ki İlahi Aşk...